

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.469 van 22 augustus 2001
in de zaak A. 108.868/IX-2988.**

In zake : de n.v. LERUS CENTERS HASSELT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. STIJNS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
I. de minister van Justitie,
II. de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. VAN ELSLANDER en Partners,
kantoor houdende te BRUGGE,
Filips de Goedelaan 11.

tussenkommende partij :

de stad HASSELT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. LAMON,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Leopoldplein 40.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. LERUS CENTERS HASSELT op 13 augustus 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 juli 2001 van de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie waarbij enerzijds aan de verzoekende partij een vergunning klasse B wordt geweigerd voor de uitbating van een kansspelinrichting klasse II en anderzijds wordt gesteld dat de verzoekende partij een einde moet maken aan de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II binnen drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 augustus 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VERHAEGEN die, loco Advocaat J. STIJNS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat B. WILMS, die verschijnt voor de verwerende partij sub I, van Advocaat P. DEMAEGDT die, loco Advocaat M. VAN ELSLANDER verschijnt voor de verwerende partij sub II, en van Advocaat H. LAMON, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de stad HASSELT met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de hoogdringendheid van de vordering betreft, dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij haar zaak definitief zal moeten sluiten uiterlijk op 8 november 2001, “met het faillissement als onafwendbaar gevolg”, en dat dit alleen vermeden kan worden door een schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, omdat een “gewone” schorsing, “gelet op de gebruikelijke procedurele termijnen” te laat zal komen om haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vermijden;

Overwegende dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de ernstige stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van verdediging van de verwerende partijen en eventueel tussenkomende partijen tot een strikt minimum zijn herleid, de uiterst dringende noodzakelijkheid op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn; dat een verzoekende partij die meent een beroep te moeten doen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleszins moet aantonen bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid te zijn opgetreden;

Overwegende dat in het verzoekschrift niet concreet wordt aangetoond dat in casu normaliter geen schorsingsarrest volgens de normale procedure kan tussenkomen vóór 8 november 2001, dit wetende dat in principe een kortgedingarrest moet worden uitgesproken binnen 45 dagen -d.i. binnen quasi de helft van de in deze zaak nuttige termijn- en de Raad van State zich bewust is van de datum waarop de bestreden beslissing haar gevolgen sorteert; dat bovendien blijkt dat de ernst van de twee middelen die in het verzoekschrift worden ontwikkeld in wezen afhangt van de vraag of het besluit van 22 mei 2001 van de gemeenteraad van de stad Hasselt, waarin deze de voorwaarden vastlegt binnen dewelke convenanten betreffende de vestigingsplaatsen van kansspelinrichtingen klasse II op het grondgebied van de stad Hasselt kunnen afgesloten worden, en van de weigering met de verzoekende partij een dergelijke convenant te sluiten, wettig is; dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de verzoekende partij tegen deze beslissing ingesteld, door de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 97.952, van 25 juli 2001, wegens gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid, doordat de verzoekende partij onvoldoende diligent was opgetreden; dat het niet opgaat dit met gezag van gewijsde vastgestelde gebrek aan diligentie alsnog te trachten ondervangen door het inroepen van de hoogdringendheid in de voorliggende procedure waarin in wezen opnieuw het proces van de bedoelde gemeenteraadsbeslissing wordt gevoerd; dat ten slotte dient vastgesteld te worden dat de vordering slechts werd ingesteld een achttiental dagen nadat de bestreden beslissing met een op 26 juli 2001 aangetekende brief aan de verzoekende partij werd verzonden; dat die partij zich niet op de vakantie kan beroepen om te verklaren dat zij die beslissing slechts heeft afgehaald op 8 augustus 2001, om dan de Raad van State bij hoogdringendheid te vatten; dat van de verzoekende naamloze

vennootschap mag worden verwacht dat zij zich zo organiseert dat zij met de vereiste spoed kan optreden om, ook in de vakantieperiode, haar belangen -zij stelt zelf stelt dat haar voortbestaan op het spel staat- snel en efficiënt te behartigen;

Overwegende dat uit de bovenvermelde elementen samengenomen blijkt dat de verwerende en de tussenkomende partijen terecht stellen dat de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de stad HASSELT in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig augustus tweeduizendeen, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

R. STEVENS.